

Que Déu ajudi als propietaris dels pisos turístics

Molts dels turistes que fa pocs anys s'allotjaven en hotels ara ho fan en pisos particulars transformats en pisos turístics, la qual cosa provoca que els seus propietaris aconseguen una segura, més ràpida i major rendibilitat dels seus habitatges, al temps que els comerciants de la zona veuen els seus negocis florir com si haguera plogut un manà del cel, així com també els proveïdors locals de tota mena de bens i serveis, encara que, al mateix temps, també posa alguns veïns en peu de guerra perquè consideren que aquesta activitat els produeix considerables molèsties, així com hostalers indignats contra una competència que consideren deslleial, mentre que els polítics procurant organitzar, fins ara sense gaire èxit, la nova realitat intentant aconseguir a totes les parts implicades sense oblidar evitar els efectes negatius que tenen els pisos turístics sobre la sostenibilitat de certes destinacions a causa del caràcter descontrolat del creixement. Llogar un pis turístic amb rapidesa i sense problemes resulta relativament fàcil, sobretot si l'habitable està situat en front o a prop de mar, amb l'ajuda d'internet si la propietat compta amb la col·laboració de plataformes que posen en contacte arrendadors i arrendataris de l'allotjament. Però els propietaris a Catalunya d'un habitatge de vacances no només tenen avantatges, també pateixen amb els seus problemes i deures. En primer lloc cada any, en la període maig/juny, han de passar comptes amb el seu soci de Madrid –un soci obligatori que només ho és pels beneficis, però que no vol saber res de res en cas de pèrdues–. Complir amb les exigents normatives turístiques de lloguer de pisos per vacances que té establertes la Generalitat, que s'uneixen a les vigents ordenances municipals respectives. Al propietari, entre moltes altres condicions, se li exigeix inscriure l'allotjament a la delegació de turisme de la seva comunitat autònoma, una assegurança i un telèfon on el viatger pugui localitzar-lo davant de qualsevol incidència. També a Catalunya cal disposar de cèdula d'habitabilitat, com qualsevol altre habitatge, i no pot ser ocupada amb més places que les que s'hi indiquen. A més, la casa ha de complir les condicions tècniques i de qualitat exigibles als habitatges de lloguer, com estar prou moblada i dotada dels electrodomèstics i utensilis necessaris per a la seva ocupació immediata i un rigorós estat d'higiene. La veritat és que l'invent del pisos turístics ha funcionat més que bé des de l'inici d'aquesta activitat, cada any ha anat augmentant el nombre d'unitats que entraven en servei sempre amb alts índexs d'ocupació i amb bons resultats econòmics per als seus propietaris. Això fins arribar al seu zenit l'any 2019. Però l'any següent va esclatar un vertader tsunami sanitari en forma de pandèmia covid que va ensorrar temporalment aquest sector amb caràcter general. La crisi, una forta crisi, ha durat fins l'any passat, quan les aigües han tornat a mare i s'ha normalitzat la situació. Però l'alegria en el sector del pisos turístics ha durat ben poc, doncs durant una recent nit de trons i llamps alguna o algunes eminències de la Direcció General de Turisme de la Generalitat se'ls ha acudit engendrar i parir un decret llei pel qual es modifica i regularitza en forma restrictiva i dràstica, amb caràcter retroactiu, l'ús de pisos turístics i la normativa que fins ara regia per l'explotació d'aquest tipus d'allotjament a fi de frenar els seus augment i àdhuc reduir el parc existent. La mesura afectarà a 95.000 pisos dels 102.000 que hi ha actualment a Catalunya. A més a més, han decretat una espècie de imbevable cafè per a tothom, el mateix per a poblacions d'una identitat com l'Escala o Begur, per posar només dos exemples, com Barcelona o Lleida, per posar-ne dos d'altres. Deu pisos turístics per cada cent habitants de dret, els hi agradi o no. El Decret és tan obtús i de dubtosa legalitat que àdhuc quatre partits en representació al Parlament –Junts, PSC, Vox i PPC– l'han presentat al Consell de Garanties Estatutàries demanant-li que es pronunciï sobre la adequació a l'Estatut del decret en qüestió. Al davant de tan gran i inexplicable magallada, els representants de les associacions de propietaris, els mateixos propietaris, als quals ni se'ls ha consultat quina era la seva opinió al respecte, i alguns alcaldes, estan que fumen en pipa. Estan fent mans i mànigues per evitar que tal barbaritat arribi a consumir-se, però veig difícil, molt difícil, que aconseguixin evitar-la. Que Déu els ajudi, perquè amb l'administració autonòmica com la que patim, val més que no hi confiïn i s'espavilin.